

5. Персональна інформаційна інфраструктура фахівців. З розвитком нових технологій професійної діяльності, все більшого значення набуває інформатизація кожного робочого місця [2].

Всі ці розглянуті рівні мають безумовно внутрішній взаємозв'язок на рівні методології, інформаційної та технічної сумісності, але на кожному рівні можна виділити свою специфіку. Важливо розуміти, що запропоноване трактування інформаційної інфраструктури і інформаційної системи управлінської діяльності пропонує розглядати її як розподілену, відкриту систему [4].

Таким чином, система об'єктивного інформаційного забезпечення управління, разом з механізмом інформування фахівців різних рівнів, яка діє на підприємстві, своєчасно і в повному обсязі може обслуговувати всіх користувачів вірогідною об'єктивно необхідною інформацією згідно з їхніми функціональними обов'язками, посадовими правами і мірою відповідальності за доручену справу.

Перелік посилань:

1. Коваль В. В. Особливості проектування системи управління бізнес-процесами надання нових послуг інфокомунікацій / В. В. Коваль, О. С. Редькін // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2010. – № 34. – С. 148-153.

2. Олвейн В. В. Структура и реализация современной технологии MPLS : практ. пособие / В. В. Олвейн. – К. : Вильямс, 2014. – 480 с.

3. Сірік І. П. Обґрунтування основних підходів управління економічною системою в умовах кризи // Механізм регулювання економіки. – 2012. – № 1. – С. 208-216.

4. Святненко В. Ю. Інформаційне забезпечення управлінських рішень / В. Ю. Святненко // НТІ. – 2015. – № 1 (23). – С. 12-13.

МОДЕЛЮВАННЯ ДИНАМІКИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

І.С. Панасевич, здобувач вищої освіти

Науковий керівник: С.А. Жваненко

Бердянський державний педагогічний університет

Економічні процеси сьогодення в Україні, загострення конкурентної боротьби на ринку, наслідки фінансової, політичної та економічної криз спричинили необхідність переорієнтації діяльності підприємств та правильної їх адаптації до нових умов середовища, створення умов і моделей розвитку, а отже, використання сучасних інструментів моделювання. Тому виникає необхідність у науковому обґрунтуванні підходу до управління та формування методики моделювання процесів розвитку на підприємстві.

Вагомий внесок щодо розробки управління розвитком підприємств присвячено праці таких вітчизняних і зарубіжних науковців, як С. Агапцов, Н. Афанасьєв, І. Богатирьова, П. Друкер, Б. Бачевський, Н. Георгіаді, Л. Запасна, Р. Каплан, М. Кеннерлі, О. Кузьмін, Н. Масленнікова, А. Мазаракі, О. Мельник, Л. Мельник, С. Мочерний, А. Мордвінцев, Т. Надтока, Ю. Погорелов, О. Расвнева, М. Тимошук, О. Федонін, Й. Шумпетер, які сформували теоретичні та методичні положення щодо визначення сутності й управління розвитком підприємств [1, с. 17].

Теоретичною і методологічною основою дослідження є наукові праці вітчизняних та зарубіжних вчених з питань розвитку підприємств на основі побудови системи диференціальних рівнянь та використання методів аналізу та опису.

Підприємство, як соціально-економічна система, має дві рушійні сили: бажання вижити і прагнення розвиватися та досягати позитивних результатів. Досліджуючи поняття «розвиток» у науковій літературі, автори визначили різні підходи до його визначення [2].

Серед таких поглядів необхідно відмітити такі: розвиток – це процес руху; зміна цілісних систем; виникнення якісно нового об'єкта (чи його стану); спрямованість, необоротність, закономірність, єдність кількісних і якісних змін; взаємозв'язок прогресу і регресу; суперечливість, справедливість форми або циклічності; зміна у часі [3].

Розвиток – це процес необхідних, комплексних, адекватних змін в усіх напрямках діяльності підприємства, що забезпечують підвищення його конкурентоздатності на основі використання наявних можливостей.

Запропонований підхід до поняття «розвиток підприємства» пропонує методологію формування нового стану, складу та структури цього господарюючого суб'єкта, а головне – забезпечує основні комплексні і якісні параметри діяльності, оцінки використання потенційних можливостей модернізації систем управління розвитком підприємства. Склад показників діяльності є індивідуальною для суб'єкта господарювання. Врахування динаміки зміни цих показників надає можливість проаналізувати їх вплив на діяльність підприємства (суб'єкта господарювання) у часі.

Ефективна діяльність підприємства не можлива без оцінки динаміки розвитку підприємств, а також без виявлення закономірностей, які відбуваються як в середині організації, так і в зовнішньому середовищі.

Для моделювання динаміки розвитку підприємства потрібне обґрунтування управління його спеціалізацією як одного з основних факторів підвищення конкурентоспроможності за рахунок інтенсифікації виробництва.

Модель повинна надавати можливість при обмеженому обсягу даних динаміки реальних підприємств окремо виділяти вплив чинників. По-перше тих, що залежать безпосередньо від прийняття управлінських рішень і зумовлюють результативність діяльності підприємства. По-друге тих, які практично не можуть бути проконтрольовані або не мають достатнього впливу.

Перелік посилань:

1. Виноградова О. В. *Рейнжиніринг торговельних підприємств: теорія та методологія* : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра екон. наук : спец. 08.06.01 «Економіка, організація і управління підприємствами» / О. В. Виноградова. – Донецьк, 2006. – 37 с.

2. Запасна Л. С. *Економічна сутність розвитку підприємства [Електронний ресурс]* / Л. С. Запасна // *Проблеми матеріальної культури. Серія : Економічні науки.* – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/Articles/Kultmar/knp96/knp96_33-37.pdf. – Назва з екрана.

3. Ілляшенко С. М. *Управління інноваційним розвитком: проблеми, концепції, методи* : навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.] / С. М. Ілляшенко. – Суми : ВТД «Унів. кн.», 2003. – 278 с.

ДІЯЛЬНІСТЬ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ: ЕКОНОМІЧНИЙ АСПЕКТ

М.Л. Пахнін, аспірант

*Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президенті України*

Важливість засобів масової інформації у руслі новітніх засобів масової комунікації та здатності їхнього впливу на сферу економічних, політичних та соціокультурних процесів зумовлює уроджене прагнення певних політичних кіл, державного апарату та різних фінансово-промислових груп здійснювати опосередкований або прямий вплив на засоби масової інформації. Зазначений вплив здійснюється з метою спрямування зазначеної діяльності у необхідному, скоординованому векторі, що зумовлює за допомогою такого методу відповідні досягнення значних переваг у певних сферах політичного та суспільного буття.

Проблемні питання у дослідженні відповідних комунікативних аспектів засобів масової інформації ґрунтуються на відповідних дослідженнях та в публікаціях таких вітчизняних авторів, як Г. Варганов, В. Іваненко, В. Бадрак, В. Здоровега, О. Копиленко, С. Квіт, В. Кравченко, О. Кузнецова, І. Крупський, Й. Лось, В. Лизанчук, І. Машенко, Е. Мамонтова, Л. Мукомела, О. Мелешенко, І. Ненов, Т. Петрів, І. Паславський, В. Різун, М. Скуленко, О. Сибірякова, І. Слісаренко, О. Чекмишев, В. Шкляр, А. Чічановський, та інші.

У час становлення та започаткування усіх складових розвитку інформаційного суспільства засоби масової інформації посіли своє місце в житті нашого суспільства. Засоби масової інформації, як складовий елемент масової комунікації є одним з ключових інструментів впливу на людську свідомість та розум.

Перебуваючи в постійній динаміці, мова засобів масової інформації одразу реагує на будь-які зміни, що відбуваються в суспільній свідомості, демонструючи відповідний стан останньої і безпосередньо впливаючи на її створення [1, с. 152].

Однією з центральних гарантій стабільності та функціонування демократичної держави є факт присутності засобів масової інформації, що мають змогу до об'єктивного висвітлення відповідних політичних подій. Ключові аспекти участі засобів масової інформації в забезпеченні прозорості та демократичності нашого суспільства можуть бути зазначені в таких тезах:

– засоби масової інформації відображають інформацію про певні явища та події, які мають вплив на суспільне життя;

– засоби масової інформації аналізують події, канонізують відповідний розвиток відносин між політичними партіями, громадськими та неурядовими організаціями;

– засоби масової інформації займаються піаром відповідних політичних еліт [3].

Взаємодія засобів масової інформації з системою органів публічного управління показують дуалістичність засобів масової інформації. Засоби масової інформації виступають в якості інститу-